

DIUMENGE III DE PASQUA. Cicle B
Homilia del P. Joan M. Mayol, monjo de Montserrat
26 d'abril de 2009
Ac 3, 13-15. 17-19; Lc 24, 35-48

La predicació de l'apòstol sant Pere que avui hem escoltat en la proclamació de la primera lectura ens deixa intuir que l'experiència de la passió i de la mort de Jesús marcà profundament el cor dels deixebles. Les paraules del crucificat recordades per la fe de pasqua guariren la ferida incurable del seu cor. "Pere: perdoneu-los que no saben el que fan". Tots havien traït el Mestre deixant-lo sol a muntanya de les oliveres, havien fugit després de compartir amb Ell el pa i el vi de la Nova Aliança. Però l'amor de Jesús, transfigurat en el sofriment, aconseguí arrencar del cor dels deixebles el plor de la conversió que sant Lluç exemplifica en la persona de sant Pere. La mirada fidel de Jesús posada sobre el cor dels deixebles esdevé gràcia i suscita el retorn de l'alegria, el goig de la conversió, el renovellament de l'amistat. En la passió del Senyor, pregàvem els dies previs al Tríduum Pasqual, la nostra feblesa troba la seva força. En la passió del Senyor la saviesa de l'amor sobrepuja tota eloqüència i ultrapassa tota raonabilitat. No es d'estranyar doncs que al llarg dels segles el sentir de la pietat popular hagi guardat memòria, com Maria d'aquest record, i hagi retrobat en el la contemplació del *via crucis* el coratge de l'amor i de la fe. Sovint ací a Montserrat aquesta fe orant esdevé testimoni suggerent davant de turistes i pelegrins. El record agraït de l'amor de Jesucrist per cadascú de nosaltres en la seva passió.

És per això que la presència de Jesús ressuscitat entre els deixebles porta en les mans i els peus els senyals d'aquest amor fidel del Fill de Déu. Fins i tot la seva corporeïtat espiritual s'acredità sota els signes del menjar el pa partit i el peix passat per les brases, tots dos símbols del sofriment fet vida. Sant Lluç en aquest passatge ha dibuixat magistralment una benaurança tota nova, molt humana i propera a la nostra quotidianitat: "Feliços els qui malgrat els dubtes escolten i guarden la Paraula del Senyor".

Els apòstols sobre els quals es fonamenta la raonabilitat de la nostra fe, malgrat veure Jesús ressuscitat dubtaren; el tocaren però no per això creieren, l'alegria els feia desconfiar si no seria tot plegat una al·lucinació col·lectiva, tan sols la paraula de Jesús sobre l'anunci de la seva passió i resurrecció en l'Escriptura, els feu tocar de peus a terra, i va ser aquesta paraula la que fou capaç d'obrir els seus cors a la fe. I la fe els convertí en testimonis de l'amor fidel de Déu.

Aquest amor de Déu que passa per la passió del Senyor no té altra finalitat que la nostra conversió. El perdó anticipat dels llavis del crucificat és la mà sempre estesa de la seva amistat fidel. Sant Lluç ens recorda que el penediment i la conversió van lligats a l'acceptació de Jesús i a la proximitat amb els germans. A l'acceptació de la persona de Jesús com a Salvador, perquè el penediment que predica l'evangeli té el seu centre en el reconeixement de Jesús que ha estat acreditat per Déu com a veritable Messies; i la conversió cristiana va lligada indissolublement a l'amor fratern com veiem descrit en la primera comunitat en la qual ningú no passava necessitat. Penediment i conversió: centralitat de l'amor de Jesucrist en la nostra manera de ser, conversió de les nostres maneres de fer vers una vida fraterna que sigui cada dia més signe i concreció del Regne de Déu inaugurat en la Pasqua. És un repte present en tots els temps però potser més encara en els moments de crisi econòmica i moral dels nostres dies.

Penedir-se i convertir-se: nucli de la predicació de Pasqua segons el manament del Senyor. Penedir-se i convertir-se, però de què? _ens preguntem a vegades_ No

matem ni robem, no fem cap mal a ningú. Això, si és així, no és poca cosa, no està lluny del Regne de Déu, però no ho és pas tot, el tot de la vida cristiana no es troba en el que és bo de no fer sinó en l'experiència i l'anunci de l'amor de Déu manifestat en Jesús, experiència i missió destinades per l'amor de Déu a transformar realment la vida humana, i aquí tota negligència esdevé desamor.

L'amor de Déu a mogut fitxa, l'exaltació del crucificat és la primícia de la victòria de totes les víctimes innocents de la injustícia i del pecat del món. D'això ens ha redimit Jesús, d'això ens cal convertir-nos i penedir-nos: de la deshumanització mortal, i de la ignorància o del rebuig de Déu que n'és la causa. Jesús, amb la seva vida, ha apropiat Déu als homes, el Fill de Déu ha revelat a l'home el sentit i la finalitat de la vida humana, perquè en veritat "el misteri de l'home només s'aclareix bé en el misteri del Verb encarnat" que és la concreció humana de l'amor fidel de Déu.

El penediment i la conversió de tot egoisme i de tota malícia són el camí de retorn a aquest amor fidel de Déu manifestat plenament en la passió, la mort i la resurrecció del Senyor, el retorn en definitiva a la veritat fundant de l'home que és l'amor. El Crist ens ha fet testimonis. Per això ho anunciem a tot el món com la millor de les notícies certes: Déu ens estima, en l'amor ens ha redimit del pecat! El sentit d'aquest missatge s'aprofundeix en la Paraula de Jesús, la seva força rau en l'amor universal del crucificat, i la font de l'alegria i el seu cabal de plenitud brollen de la seva resurrecció que és també ja la nostra. Sense penediment del pecat no hi ha reconeixement de l'amor, sense conversió no hi ha festa, i pasqua podria esdevenir només una data al calendari. Ara doncs, tocats en el fons del cor per la passió i la mort del Senyor, penedim-nos i convertim-nos de tot cor a aquest amor fidel seu per ressuscitar amb ell i esdevenir-ne veritables testimonis.